

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs. En Fortælling II

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt04-shoot-idm140467282759488/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

le, havde det været noget Saadant. Alt var nu større, hævet i anden Potens, men egenlig det Samme – og dengang var han med en ømfindtlig Reenhedsfølelse, han nu havde Vanskeghed ved at forstaa aldeles tydelig, flygtet bort fra sin Værtinde. Det syntes ham i dette Øjeblik, at Livets Gaade som en Sphinx blinkede til ham.

Næste Dag var det Søndag, og tidlig om Morgenen indbød Otto sin Værtinde og en af hendes Slægtninge til en Kjøretour. Han førte dem først ud til St. Pauls Kirke, der alt stod med sine herlige Soilerækker næsten fuldført efter Branden; saa til *S. Lorenzo fuori le mure*, til Jesuiterkirken ved *Via di S. Ignazio*, og til andre store Helligdomme.

Han vilde sætte hende af hos hendes Gud.

I Førstringen var hun stille tilfreds med Kjørslen i den smukke Vogn og andægtig i Kirkerne; men lidt efter lidt syntes Tingen at blive hende paafaldende, især da Otto hverken bød hende Vievand eller vædede sine Fingerspidser ved hendes Fingerspidser, ei heller knælede ved nogen Messe, de overværede, men blot alvorlig og stille viste Ærbødighed. Hun blev alt blegere, medens han fordybede hende i den Religiositet, hun havde villet vinde ham for; hendes kvindelige Instinct opdagede Kulden i hans Indre, begyndte at stave og lægge sammen og forudsætte en Carnevalsforelskelse og vilde have brugt alle Roms Kirker til Baal for Rivalinden. Deres Ledsagerske udtalte med eensformig Pligtskyldighed sin Beundring over alt det Opbyggende, de saae, og irriterede hende desto dybere. Jo mere hun igjen fik sin Marmorbleghed og de koldt glødende sorte Øine, desto mere antog han, at hun paany blev greben af den katholske Askese, og lod endelig Vognen kjøre til Nonnesangen i Kirken *Tinità del monte*. Men den bløde, hengivelsesfulde Sang af Christi Brude dannede en saa skjærende Dissonans til hendes Sindsstemning, at hun pludselig forlangte at komme hjem, og underveis opfangede Otto et Sideblik, der viste ham, at hun havde gættet rigtig, men at han havde regnet feil. Det var ikke blidt eller bebreidende, men forbausende skarpt og uveirsvangert. – Ja, saa faaer komme, hvad der maa, tænkte han.

De to Italienerinder takkede høflig for Touren, og han begav sig